

Löytösalkku

Paavo Väyrynen jalasmökkeineen oli lähtenyt ajelehtimaan tulvaveden mukana pitkin rannikkokanavaa vailla päämäärää niinkuin ajopuu. Mutta ei hän siitä välittänyt. Hän ei pyrkinyt mihinkään, hänellä ei ollut minnekään kiirettä, hän saattoi kulluskella vaan kuin venepakolainen ja antaa kevätauringon pais-taa.

Oli juuri sukellusveneiden muuttoaika, ja somastipa niiden parvet ympärillä polskahtelivatkin. Pienet poikasveneet välillä leikkisästi karkasivat emoltaan, möyriivät pitkin pohjia, nousivat oikein maihinkin ja kekkalehtivat siellä hauskaasti kuin sorsat ikään pulahtaakseen sitten takaisin jorpakkoon taivaalla vaanivia Drakeneita pakoon.

Luonnonystävänä Paavo kat-seli kisailua ihastuneena, kunnes hänen huomionsa kiintyi poik-keukselliseen esineeseen.

Paavo ei ollut uskoa silmiään, hänen piti oikein nipistää itse-ään. Mutta totta se oli. Siinä oli ilmielävä ulkoministerin salkku. Näillä vesillä, ei olisi uskonut! Miten ihmeessä se oli tänne päässyt, ohi kaikkien rannikko-vartiostojen ja Eila Kännön?

Saatuahan salkun ulottuvilleen Paavo aukaisi sen. Sieltä löytyi kukkapuska, jonka sisään oli piilotettu 250 miljoonaa mark-kaa rahaa.

—Voi hyvä tavaton, ajatteli Paavo. —Ne aikovat lahjoa mi-nut. Mitä teen?

Hetken miettimisen jälkeen ratkaisu oli salamannopeasti kirkkaana selvä heti seuraavana aamuna.

—Ei, minä en voi pitää raho-ja, ajatteli Paavo. Niillä tosin saisi Keminmaalta mausoleu-min, mutta ei sittenkään, ei ei, ei.

Niin Paavo heitti rahat ran-nikkokanavaan, jonne ne ou-dosti molottaen katosivat.

Mutta entäs salkku? Se oli hyvää nahkaa eikä nähtävästi uponnutkaan, kun oli kerran täytenäkin kellunut. Sitä ei voi-nut heittää menemään.

—Minä palautan tämän sal-kun ulkoministeriöön keskustel-tuani ensin presidentin kanssa, Paavo päätti seuraavana päivä-nä.

Niin Paavo lähti presidentin linnaan. Sieltä oli juuri poistu-massa Suomen jääkiekkomaa-joukkue, joka oli käynyt neu-vottelemassa presidentin kanssa Suomen Pankin rahapolitiikas-ta. Suomen jääkiekkomaajouk-kuksen eläkkeellesiirtymisestä ei ollut ollut puhetta.

Paavo koputti oveen, mutta sitä ei avattu. Presidentti oli li-vahtanut takaovesta Lappiin hiihtämään. Hädissään Paavo soitti Vironperälle ja kysyi, mitä tehdä.

—No comments, sanoi Viron-perä.

Paavo tulkitsi sen tarkoitta-van ulkoministeriötä, koska ker-ran oli ulkomaankieltä. Siis sin-ne.

Ulkoministeriön portailla Paavo Väyrynen sipaisi tuk-kaansa, suori uutta popliinitak-kiaan ja pyyhki jalkansa huolel-lisesti ovensuuhun levitettyyn Pär Stenbäckiin, jonka selässä luki "Tervetuloa".

—Denhän är dinun salkku? Minä finnade sen kustkanaalista som kellunde där, selosti Paavo kohteliaasti ruotsiksi päästyään tekemisiin ulkoministerin kans-sa.

—Salkku och salkku! Mut misse raha? tiuskaisi ulkominis-teri, joka oli ehtinyt jo kovasti huolehtia kadonneista 250 mil-joonastaan.

—Nä ne löyty salkkun sisselis-tä. Minä nakkasin ne till kanaa-liin, kertoi Paavo ylpeänä.

Voi, kuinka ulkoministeri ilahtui kuultuaan rahojensa löy-tyneen ja menneen sinne minne oli tarkoitettukin.

Kun Paavo yritti tarjota hä-nelle salkkua takaisin hän torjui sen jyrkästi.

—Mutta Paavo Paavo, det-hän olisi mykky liikanen. Sine pite salkku löytöpalkkio. Mine niin onnellinen, kun minu raha löyty.

Liverrellen kuin Tyyne Leivo-Larsson poistui ulkoministeri toukotöihin. Paavo jäi liikuttu-neena katsomaan hänen perään-sä.

—Tuollaisia miehiä ulkomaa ja kotipolitiikka tarvitsevat enemmän, hän ajatteli palan ko-hotessa kurkkuun, ja päätti läh-tää ulkoministerille kiitok-seksi suuren pussillisen hyviä sie-mensperunoita ikäänkuin uuden uran pohjamunaksi.

Ja niin jäi ulkoministerin salkku yhteisen edun nimissä Paavo Väyrykselle, joka ei olisi sitä ollenkaan halunnut. Mutta eihän ajopuukaan ymmärrä mi-tään haluta, virran viemänä se vain kiipeilee yli kasteisten vuor-ten ja vailla omaa tahtoa pus-keutuu läpi harmaan kiven.